

Per JesusR el ds., 14/03/2020 - 18:23

Impressiona tanta gent que s'entrega als altres en mig d'una societat centrada en els beneficis, l'èxit, certes supremacies intel·lectuals, polítiques d'imatge...

Els i elles, en canvi, treballen, actuen i lluiten a favor dels dèbils, dels descartats, dels sense llar, dels malalts i de tanta gent que viu sense cura i sense una mà que ajudi o defensi els seus drets.

Periodistes, sanitaris, sindicalistes, treballadores, lluitadors dels drets humans. Joves, adults, dones, homes, de tots els països, classes socials, temperaments i possibilitats. Impressiona.

Impressiona encara més que molts i moltes d'aquestes persones ho viuen i ho fan no per raons religioses sinó per un sentit global humanitari, per coherència interior, per un sentiment profund de compassió i de misericòrdia, per protesta en front del que veuen. No es deixen entabanar per aquella gent que els té per il·lusos, com si estiguessin una mica trastocats, i que els diu des de la seva catifa: "Molt bé, ets jove; ja veuràs algun dia que això que fas no serveix de res".

Reflexionant sobre aquesta impressió, aquests fets, em preguntava, en la pregària: Senyor, molts d'elles i ells no són com aquells de la paràbola que anaven a les presons, atenien els malalts i els pobres, repartien el menjar... i no et coneixien?; i Tu un dia els diràs "Tot el que fèieu pels més pobres a Mi m'ho fèieu..."? Els manca saber que el nostre Déu no és gran per una capacitat omnipotent de fer-ho i desfer-ho tot, sinó per un Cor sense límits que mou sense signar contracte.

M'impessiona un Déu tan modest i despreocupat d'Ell, que es dona a conèixer en la creu i la nova humil presència pasqual.
